KUTGITAAR

3

KUTGITAAR

NUMMER DRIE 2012

DAG 35, DAG 167, DAG 212 EN DAG 331

Dag 35
Het lukt me nog steeds niet om naar werk te gaan. De voorwerpen hielden me weer tegen vandaag. Vanochtend liep ik naar de koelkast om melk te pakken en rook ik een vleeslucht die me hongerig maakte. Ik schonk toch melk in en dronk terwijl ik de krant las. Terug in de keuken maakte de vleeslucht me misselijk. Ik gooide alles weg en maakte de koelkast grondig schoon. Ik dweilde de vloer. Ik schrobde het toilet. Ik deed de was en liet hem in de trommel zitten, zodat ik eindelijk naar werk kon gaan. Maar het was tijd om te koken. Ik kookte rijst en liet het aanbranden, omdat de post op de deurmat viel. Ik bestelde mijn eten telefonisch. Ik dronk water en keek televisie. Morgen ga ik naar buiten en loop ik de straat uit.

Dag 167
Vandaag ging ik naar buiten en liep ik de straat uit. Een laag, brommend geluid leidde me al weken af. Vandaag hoorde ik duidelijk waar het vandaan kwam. Ik liep erheen. Al wist ik niet hoe ver het was. Soms moest ik om een gebouw heen of om een huizenblok. Ik liet me leiden door het geluid. Tot het geluid stopte. Ik was de weg kwijt. Ik had niets gevonden en wist niet waar ik was. Ik had geen telefoon en er liep niemand op straat. Ik begon te rennen in een richting waar ik niet vandaan was gekomen. Mijn voeten werden warm, mijn hoofd werd licht en ik raakte buiten adem. Ik stond stil toen ik gras zag. Ik bleef liggen.

Dag 212

Ik lig op een bed van zand en twijgjes en staar naar het bladerdek boven me. Ik lig beschut. Niemand komt hier langs. Het is geen doorgaande weg en er is niets om te bezichtigen.

Gisteren nog rende ik rondjes. Ik verzamelde takken om ooit iets mee te bouwen. Het kon me niet schelen wat en wanneer. Ik vermaakte me. Ik rende door het bos, waar ik mensen tegen kwam. Ze waren allemaal aardig, behalve een kalende man die in mijn billen kneep. Ik zei hem dat hij daarmee op moest houden en toen brak de hel los. Wie ik wel niet dacht dat ik was. Of ik wel wist wie ik tegenover me had. Ik sloeg meerdere malen met een tak in zijn gezicht en rende weg.

Ik lig op twijgjes en staar naar het bladerdek. Zou er iemand anders ook zo liggen? Misschien wel dichtbij, of aan de andere kant van het bos? Ik zou op kunnen staan en gaan zoeken, met het gevaar dat de ander dat ook doet en mij niet vindt. Laat ik blijven liggen.

Dag 331

Ik zie niemand meer. Ik was me niet meer, want voor wie zou ik me wassen. Ik dans soms buiten zonder kleren aan. Ik sla met mijn hoofd tegen de deur van mijn hut. Niemand die het ziet. Mijn hut ligt tussen de bomen en struiken. De

bomen waar ik mijn rug tegen wrijf om me te krabben. De struiken die mijn benen schrammen.
Er kwam laatst een man op me af, terwijl ik stond te dansen in mijn blootje. Hij had een kind aan zijn hand. Ik rende weg. Ik hoorde het kind vragen: “Wie is dat, papa?” Hoewel ik benieuwd was naar het antwoord, rende ik door. Ik wist waar ik moest zijn om me te verbergen: het riet. Ik verborg me tussen het riet.
Een paar minuten lang hoorde ik niets. Het was stil. Geen geluid van vogels, van rennende eekhoorns of ritselende bladeren. Tot die kinderstem weer klonk. Door het riet zag ik hem wijzen. “Papa, wie is dat?” Ik draaide me om en sloop richting het water. In de hoop dat ze me daar niet zouden volgen.
“Wie is dat?” Het kind en zijn vader stonden tussen het riet naar mij te kijken. “Dat is een ongewassen kluizenaar.” Het kind zei: “O ja,” en draaide zich om. Hij wees alweer naar iets anders en liep weg. Ik keek de man aan. Ik wilde hem wat vragen, maar ik wist niet goed wat. “Het spijt me,” zei hij. Hij ging achter zijn kind aan.

Ze zegt dat er een dag komt dat
het platteland ons roept.

Volgens mij schreeuwt het nu al

dat we weg moeten blijven.

STORM BIRD

'I knew it', zei Dobry. 'Nobody does... eh... *that*. Nobody would join the Scientology Church without... eh... *a reason*. Dobry mompelde als hij Engels sprak. Altijd. Het Engels uit zijn jeugd was het Engels van Columbo. '*Oh eh, one more thing...eh*...' Dobry's vader had alle afleveringen op video, gekocht op de zwarte markt van Krakau. P. de Bie, die naast Dobry op de bank zat, richtte zich op en zei: 'Yes man, I knew it man. That's his disguise. Tom Cruise. He's a secret agent disguised as an actor who joined the Scientology Church and plays secret agents in movies. Fuck man. I knew it. I knew it.'

P. de Bie zapte ondertussen alle kanalen van de televisie af. Hij bleef hangen bij een echtpaar dat een oud hotel in Spanje had gekocht. '800.000 euro's is way to much for a shit hole like that, zei hij. 'They are... euh... fucked', zei Dobry. En daarna zei Dobry dat hij Discovery Channel wilde kijken want hij wil *altijd* Discovery Channel kijken. Maar P. ging totaal op in het echtpaar en wilde zien hoe ze langzaam ten einde raad zouden raken. Hoe ze ruzie zouden maken met hun Spaanse aannemer. Hoe ze na een jaar volkomen gedesillusioneerd weer in Nederland zouden terugkeren en dan, zittend op hun oude bankstel, zouden verzuchten 'dat ze het in ieder geval geprobeerd hadden'. Maar het oudere echtpaar bleek heel energiek en tot P.'s grote ongenoegen wisten ze de kleine bedompte kamers van het hotel als authentiek te verkopen. Ze sloten het eerste jaar af met een bescheiden winst. P. zette de televisie uit. 'Fuck them', zei hij.

Dobry en P. namen zich elke avond voor meisjes mee te nemen uit de Joint Venture, maar nu zaten ze alweer met z'n tweeën op de bank. Ze probeerden hun voortdurend uitwaaierende gedachten te focussen op het probleem van de meisjes. Af en toe lukte dat en dan groeide het probleem van de onwelwillende meisjes in korte tijd uit tot het meest nijpende probleem in hun beider levens. En zo ging dat nu ook.

I suffer on this, zei P. 'Man, we...eh... did everything we could', zei Dobry. 'It's just…eh...fuck man... it's bad luck…eh...bad luck *chasing our asses.*' P. de Bie zakte moedeloos ineen op de bank, maar daarna drong er een zeker besef tot hem door. Hij begon hysterisch te worden en te schreeuwen over *bad luck chasing our asses* en de storm bird, de *fucking storm bird*. P. rende naar de koelkast en trok er de kip uit die Dobry de dag ervoor bij de Turk gekocht had. Met de rauwe kip in zijn hand begon P. tegen Dobry te schreeuwen over kapitein Keith van de Wizard die een kalkoen in de koelkast van de kombuis had aangetroffen. 'Listen Dobry, they didn't catch any crab man, only empty pots. And then captain Keith said it was the turkey in the fridge. This turkey was a *storm bird*.' Dobry begreep het niet helemaal. Hij wist van captain Keith en de Wizard maar niets van de storm bird. 'A storm bird means bad luck man', zei P. Nu begreep Dobry het en hij zei: 'That's eh...it man. Bad luck *is* chasing our asses.' En P. zei: 'This chicken got to move out of here.' Ze liepen naar het raam en zetten het raam open en met een machtige zwaai slingerde P. de rauwe kip de straat over. 'Bon voyage, slime bucket!' riep hij. Met z'n tweeën keken ze de kip achterna. Hoe ze over het hoofd van een

fietsende student op de straat landde en vermorzeld werd onder de wielen van een taxi.

P. had ineens haast. Hij zei: ‘Ok. Dobry. Listen. Now we are going back to work.’ Dobry begreep hem helemaal. ‘We have to...eh... go man.’ P. pakte Dobry bij zijn schouders vast en keek hem doordringend aan. Hij zei: ‘We can go after these American girls, you know, the girl with the huge sunglasses and her botox head girlfriend. *Yes I know*. Average girls…but come on…we’ve got to go.’

PAPA BEAR LEFT HIS

FAMILY AND IS IN HIS

SUBMARINE HEADING

TO THE ATLANTIC OCEAN.

HE SINGS A SONG.

J. BERKELENMANS BESLOOT EEN KLEIN VERHAAL TE SCHRIJVEN

J. Berkelenmans besloot een klein verhaal te schrijven
En het vervolgens in twintigvoud te kopiëren,
Dan zou hij naar de zaterdagmarkt gaan
En de mensen op de straat zijn verhalen geven.

Daarmee, dacht J. Berkelenmans, zou de wereld
Wat beter worden, of in ieder geval de zaterdagmarkt
Van de provinciestad W. met al zijn korte
En langharige mensen die daar het een en ander kopen.

Niet veel later is J. Berkelenmans dat verhaal
Ook daadwerkelijk gaan schrijven. Ik mag het van hem
Hier niet plaatsen – maar het is godsgruwelijk
Fantastisch mooi geworden en het ging over een beer.

Alleen – zo gaat dat met mooie verhalen – het
Regende op de zaterdagmarkt en J. Berkelenmans
Dacht vanachter zijn raam ik wil helemaal niet dat het verhaal
Door verregende chagrijnige mensen gelezen wordt.

I'D RATHER LOOK AT MYSELF AS A SORT OF 'OBLOMOW', ONLY WITH BETTER TITS. Mdm. Pulmonaires

CELINE! YOU SILLY ANTISEMITE

Lucette Destouches-Almansor
(Celine's wife)

HERMOT

Terwijl we een tosti aten vertelde hij over de vis die hij van zijn huisgenote had gekregen. Op zijn tafel stond tussen de vieze borden en kopjes een vissenkom met een goudvis en wat groene plantjes erin.

‘Zie je hoe hij tegen ons praat?’ vroeg hij. Ik keek naar het bewegende mondje van de vis. ‘Laatst had ik bedacht hoe grappig het zou zijn als Jezus zou terugkomen op aarde als goudvis, en dat hij dan zou proberen om de mensen duidelijk te maken dat hij de verlosser is, maar hij is een goudvis, dus niemand kan hem horen, snap je?’

Ik zei dat het nergens op sloeg en nam een hap van mijn tosti. ‘We hebben hem Hermot genoemd’, zei hij. ‘Is dat Frans?’ vroeg ik. Dat wist hij niet zeker. Ik keek hoe de goudvis in de kom rondzwom en vroeg me af of hij vaak vergat om hem eten te geven.

In een stapel kleren op zijn bank zocht hij naar een korte broek. Ik bekeek ondertussen een tekening die hij met een dikke zwarte stift op de muur naast de deur had gemaakt. Een gezicht zonder uitdrukking. Ik herinnerde me dat ik de dingen die hij maakt vaak uitdrukkingsloos vindt. Toen hij zijn afstudeerscriptie aan de kunstacademie over gaten ging schrijven heb ik besloten dat het misschien helemaal niet nodig is dat ik begrijp wat hem bezig houdt.

Hij vroeg hoe laat ik de trein wilde pakken. ‘Over een uurtje’, zei ik.

Toen ik terug kwam van de wc was hij weg. Ik belde hem maar kreeg zijn voicemail. Hij had er een liedje van gemaakt met zijn gitaar. 'Ik - ben - er - even - niet', zong hij. Ik hing op en smeet mijn telefoon in de bank. In zijn koelkast vond ik wat cherry-cola waar geen prik meer in zat. Ik dronk een glas kraanwater en speelde wat op zijn playstation tot ik me weer wat rustiger voelde.

Ik keek naar de goudvis. Het leek inderdaad alsof hij me iets probeerde te zeggen. Voordat ik weg ging gaf ik hem wat eten uit het potje dat naast de kom stond.

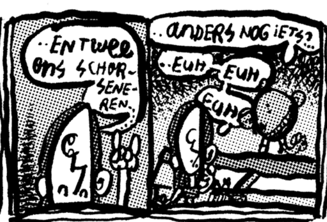
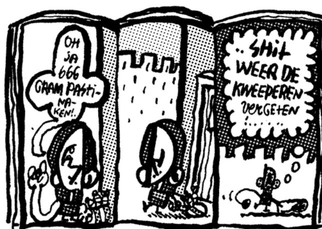
Onderweg naar de trein zag ik hem in het park zitten. Ik liep naar hem toe. Hij zat onder de schaduw van een boom bij een jongen met lang zwart geverfd haar. De jongen droeg een leren jas, wat me erg warm leek midden in de zomer, maar het hoorde vast bij zijn imago. Ik stelde me aan hem voor als zijn broer. Na een tijdje kwam er een meisje met rood krullend haar aanlopen. Ze kwam erbij zitten en begon een joint te draaien. Ik dacht even dat het meisje een pruik droeg maar durfde er niet naar te vragen. Niemand zei iets. Na een tijdje stond ik op. 'Ik ga de trein pakken', zei ik. Hij knikte. Ik groette de jongen met de leren jas en het meisje met de pruik.

Toen ik bijna het park uitgelopen was, haalde hij me in. Hij bood me het laatste beetje van de joint aan maar ik blowde al meer dan vier jaar niet meer.

Mama had ons gevraagd om op de hond te passen omdat zij een paar dagen naar Spanje ging, dus het eerste wat we deden toen we thuis waren was hem uitlaten. Daarna haalden we chinees en twee kratjes bier.

We keken die avond een aantal afleveringen van een Amerikaanse serie over een gevangenis die ik had gedownload en maakten de afspraak om de volgende dag te gaan zwemmen met wat oude vrienden uit de buurt.

Hij moet de volgende ochtend vroeg zijn opgestaan want toen ik wakker werd was hij al weg. Ik ruimde de lege bierflessen op, keek nog een aflevering van de serie en liet de hond in mijn eentje uit. Tijdens de wandeling probeerde ik me te bedenken hoe het kon dat mijn broertje zo'n sukkel was geworden. Het lag vast aan de stad waar hij was gaan wonen voor zijn studie. Wat een hippiebende. Toen ik thuiskwam zag ik dat hij me een sms had gestuurd. *Ben terug naar kamer. Goudvis moet eten.*

& de ver-
GETEN GROENTE
Deel 2

..EN TWEE ONS SCHOR-SENE-REN..
..ANDERS NOG IETS?..
..EUH
EUH
EUH

OH JA 666 GRAM PASTI-NA-KEN!
..SHIT WEER DE KWEEPEREN VERGETEN

in DE SCHA-DUW van mijn BIERBUIK
ISM SARA PEETERS

DEE HAM

DIETH
..MET DE KLASSIEKERS SEEK & DRINK EN BEER BREATH

DEETH
AMONG THE DRINKING

..MET CAUGHT in A KEG EN REEB-NIKUF-ESIN*
*(N.F.B.)

..it's RAIN-ing BEER!

ER ZIT NOG EEN BEETJE IN

Thierry en Martha zitten in de trein, tegenover elkaar. Naast hun grote tassen en jassen. Thierry drinkt een halve liter Heineken.

Martha: Ik ben op.
Thierry: Er zit nog een beetje in.
Martha: Ik ben op, zei ik.
Thierry: O.
(…)
Martha: Is dit nummer drie al?
Thierry: Wat?
Martha: Of dit nummer drie is.
Thierry: Ja, drie.
(…)
Thierry: Er zit nog een beetje in.
Martha: Heb je die gepakt toen ik naar de wc was?
(…)
Martha: Thier.
(…)
Martha: Thierry.
Thierry: Ik zit na te denken wanneer ik die gepakt heb. Ja, volgens mij toen jij naar de plee was.
(…)
Thierry: Dit waren vroeger allemaal weilanden.
(…)
Martha: Heb je nog geld voor de bus?
Thierry: Niks, nada, noppes.
Martha: Misschien heb ik dat nog wel.

Martha pakt haar portemonnee.

Martha: Hier precies vier euro.
Thierry: En jij dan?
Martha: Ik kan met dat abonnement. Dan check ik halverwege wel uit.
Thierry: Doe maar twee, dan probeer ik het met een dagk–
Martha: Thierry, ik heb geen zin in gezeik vandaag we doen het gewoon normaal.
Thierry: Vorige keer ging dat met die dagkaart.
Martha: Ik wil geen gezeik. Hier, vier euro. Jij koopt gewoon een kaartje en ik kan dan met dat abonnement. Dan check ik halverwege wel uit.
Thierry: Hoe laat gaat die bus eigenlijk?
Martha: Om 38. We moeten dus op tijd al naar voren lopen.
Thierry: 38? Dat halen we niet.
Martha: Jawel. We moeten gewoon als we bij Bunde zijn alvast naar voren lopen. Dat we bij de deur staan. Dat halen we precies.
Thierry: Dat halen we niet.
Martha: Thier, dat halen we. We moeten als we langs Bunde komen gewoon al naar het balkon lopen. Dat halen we precies.
Thierry: Het wat?
Martha: De bus.
Thierry: Nee, het balkon?
Martha: Zo heet dat.

Thierry: Dit ook. Allemaal weiland vroeger.
Martha: Doe je je jas vast aan?
(…)
Martha: Thier, doe je je jas vast aan?
Thierry: We zijn er nog lang niet.
Martha: We moeten zometeen al bij de deur staan.
Thierry: We zijn er nog niet, hoor.

Thierry pakt een pakje shag uit zijn broekzak en draait een sjekkie.

Martha: Dat wordt snel roken dan, Thier.
Thierry: Dat haal ik wel.
Martha: Doe je je jas vast aan? We moeten naar het balkon lopen.
Thierry: Wat?
Martha: Het balkon. Doe je jas aan.

Thierry stopt de sigaret achter zijn oor, zet zijn blikje op het tafeltje en doet zijn jas aan. Ze staan op. Thierry pakt het blikje en ze lopen het gangpad in.

Martha: Ik ga bij je weg.
Thierry: Dat doe ik buiten wel. Er zit nog een beetje in.

ZES MENSEN EN WAT KINKEN IN DE KABEL

~Of: Hoe het ging dat er zes mensen naar me keken en niemand door had dat ik een cent of vijftig te weinig betaalde ~

~Of: Hoe de machine nog niet geolied was~

Als ik de nieuwe Starbucks op het station in Nijmegen binnenkom staan er zes mensen achter de balie. Het is er verder leeg, op een dikke compacte man in pak met een clipboard na, die zittend iets uitlegt aan nóg een medewerker van de Starbucks.
De zes hoofden achter de balie kijken me aan.
“Zeg het maar,” zegt het tweede meisje als de eerste niks tegen me zegt en me alleen maar aanstaart.
“Euhm,” zeg ik. “Hoe groot is een middel latte ook weer?”
Een derde houdt een middelgrote beker omhoog en zet ‘m weer terug.
“Hoe die maar,” zeg ik.
“Een Venti Latte!” roept de vierde naar rechts en de vijfde en de zesde komen in beweging. De hand van de vierde vist een grote beker uit de stapel en de tweede noemt een bedrag en de derde vraagt hoe ik heet. Ik kijk rond. Er is verder niemand in de zaak. De zes hoofden kijken me aan. Iedereen staat even stil. Ik lach scheef. Er wordt niet terug gelachen. Achter me hoor ik de dikke man mompelen tegen de zevende medewerker en die mompelt van jaja en neenee. Buiten klinken de schel krassende wielen van een trein die over een wissel gaat.

“Euh, Hanneke?” zeg ik. Ik twijfel en ik weet niet waarom want ik heet toch echt zo.
“Ja?” zegt de eerste.
“Ja?” zeg ik.
Driftig begint de vierde op de beker te schrijven en de tweede noemt nog een keer een bedrag. Ik grabbel in mijn portemonnee.
“Dan mag u nu naar de volgende balie lopen,” zegt de vierde en wijst.
Ik versta wel wat ze zeggen, maar ik begrijp het niet meer.

Ik ben heus wel vaker bij een Starbucks geweest, al ben ik daar niet trots op. Ik kwam daar vaak, vroeger, lang, lang geleden in 2002, toen ik in Nieuw Zeeland werkte. Overigens ging ik daar altijd stiekem heen want iedereen die ik kende daar was heul erg anti-Starbucks. Boven de kleine niet-Starbucks koffiezaken aldaar hingen grote borden waarop “Locally Owned” stond om te verzekeren dat er geen Amerikaanse multinational achter zat.

Ik schaam me dat ik toch nog af en toe koffie hier koop. In de hel.

“Watte?” zeg ik. De eerste, de tweede en de derde kijken me aan.
“Dat u mag doorlopen,” zeggen de tweede en de eerste door elkaar heen. De derde wijst naar de volgende balie. Ik stommel door naar de volgende balie. De dikke man wijst in het rond en het zevende Starbuckspersoneelslid

noteert waar hij naar wijst op een clipboard. Buiten bliepen de palen van de chipcards. Binnen lijken alle geluiden zwaar te zoemen, zoals in films, als het warm is in een motelkamer en de hoofdpersoon op bed ligt en gehypnotiseerd naar de ventilator kijkt.
“Hanneke?” vraagt de zesde. Ik schrik op.
“Hè?” zeg ik.
“Hanneke?” zegt de zesde en zet een beker op de balie. Ik pak de beker op.

Ik loop naar de trein. Binnen staan de zes achter de balie voor zich uit te kijken. Ik denk aan de Efteling als ik de trein instap. Vroeger dacht ik altijd dat die poppen gewoon doorleefden als het nacht was. Later leerde ik dat de boel uitschakelt als ze dichtgaan. Wat betreft de Starbucks heeft niemand me nog uitgelegd wat er met de personeelsleden gebeurt als iedereen eenmaal weg is. Maar ik verwacht niet veel goeds.

Zijn vrienden noemen hem Antonio,
vanwege de moeite die hij doet
om een mediterrane indruk te maken.
Ze zeggen dat het voor de grap is,
maar ik vind dat het echt past.
En dan heb ik het nog niet eens
over zijn haar.
Mijn meisjes kennen Antonio
al voor ze mij ontmoeten.
Het is voor mij een voorwaarde,
een manier om dichterbij te komen.
Antonio doet van alles,
en is overal een beetje succesvol in.
Hij verdeelt zijn aandacht aan het begin van de dag
volgens een geheime formule,
die ik al jaren probeer te achterhalen.
Net als
waar hij naar de kapper gaat.

SCHAAMTELOOS

Aleid weet niet wat recensenten doen als ze haar bundels lezen, maar ze weet wel dat elke erotische ontboezeming haar dichter bij Een Grote Poëzieprijs brengt.

Als vrouwen in 1945

het woord “pijpen” in de mond hadden mogen nemen waren er boven Hiroshima wijdbeense dichteressen geparachuteerd en had Nagasaki gesmeekt om een atoombom.

Haar volgende project is een pornofilm,

waarin alle schaamte wordt bedekt met keurmerken, zonder tropisch hardhout, met scharrelvlees, in het verleden behaalde resultaten en garanties voor de toekomst.

VRIEND

Het was niet zozeer dat ik vrienden met hem wilde worden omdat hij aardig was. Hij was vooral interessant, denk ik. Of beter gezegd: ik vond hem interessant.
Het was in groep zes van de basisschool. Hij was nieuw in de klas en meteen populair. Ik weet niet wat het is, maar die heb je er bij. Altijd stonden er kinderen om hem heen. Hij was een leiderstype. Hij bepaalde wat leuk was en wat niet, en scheen daar ogenschijnlijk weinig moeite voor hoeven te doen. Hoe minder hij zei, hoe meer gewicht zijn woorden kregen.
Net als velen probeerde ik in zijn gunst te komen. Ik maakte grapjes, speelde de malloot, vaak ten koste van mezelf, in de hoop dat hij er om zou lachen. Ik wilde dat hij me als een gelijke zag, als een vriend. Maar hoe meer ik mijn best deed, hoe verder ik van mijn doel afdreef. Ik zag het gebeuren, hoe hij kort grinnikte om mijn grappen, schamper bijna, alsof de manier waarop ik het deed de grap was, en dan zichtbaar verveeld over iets anders begon. Ik kon er weinig aan doen. Ik had geen alternatieven. Het was de malloot of het was niets, zwijgen, onzichtbaar zijn.
Ik greep in. Een soort van laatste, wanhopige poging. We stonden in de gang voor het handvaardigheidslokaal. We moesten wachten tot de deur openging. Ik weet niet waarom we daar stonden te wachten, we hadden nog buiten kunnen spelen, maar we stonden daar. Er waren twee andere jongens bij en uit het niets sprak ik hem aan.
‘Zullen we vrienden worden?’
Hij keek me aan. Het was even stil. De jongens keken

naar mij, toen naar hem en toen weer naar mij. Ik had vrolijk geklonken, alsof er een grap ging komen, maar ik meende het. En dat moest toch te horen zijn geweest. Of misschien te zien, een vragend gezicht verraadt veel.
Hij grijnsde. Ik weet niet of het echt onvriendelijk was. Op dat moment kwam het niet zo op me over, maar achteraf zou je dat lachje best als behoorlijk gemeen kunnen beschouwen.
'Vrienden?' vroeg hij.
Ik knikte en wachtte af. Hoe kwetsbaar kun je jezelf opstellen?
'Dat kost een tientje,' zei hij.
Hij keek naar de andere jongens, glimlachend, toen weer naar mij.
'Dat is goed,' zei ik. 'Ik zorg ervoor.'
Ik liep weg. Ik kon daar niet langer blijven staan. Mijn vraag had me uitgeput. De rest van de dag bleef ik uit zijn buurt en probeerde aan andere dingen te denken. Maar ik was er nog altijd van overtuigd dat het goed zou komen, dat we misschien wel beste vrienden zouden worden.
De volgende dag had ik het tientje – zakgeld van zoveel weken helpen op de boerderij – los in mijn broekzak zitten. Tijdens de les controleerde ik om de paar minuten of het er nog zat. De bel ging voor het speelkwartier. Op het schoolplein leunde hij tegen een muur aan. Er stonden twee meisjes en een jongen bij hem. Ik stond een eind verderop bij de zandbak en draaide mijn rug naar hem toe. Ik viste het briefje van tien uit mijn broekzak en keek nog een keer of het wel klopte. Misschien had ik me vergist en

stond ik daar met een heel ander biljet. Maar het was een blauw briefje, tien gulden.
Ik liep naar hem toe en ging bij het groepje staan. Een van de meisjes sprak over de meester van vorig jaar aan wie ze een hekel had. Ik luisterde mee. Toen er even niets gezegd werd, zocht ik het tientje in mijn broekzak. Dat ging niet soepel. Het briefje bleef steken. Het viel op, ze keken naar de broekzak waar mijn hand in was verdwenen.
'Ik heb het geld bij me,' zei ik, maar ik had het biljet nog steeds niet te pakken.
'Mooi,' zei hij en glimlachte.
De jongen die naast hem stond wilde net iets gaan zeggen toen ik het geld tevoorschijn haalde.
'Zijn we nu vrienden?' vroeg ik.
Hij nam het tientje aan.
'Ja hoor.'
Ik begon snel een verhaal te vertellen, een grap. Hij luisterde en daarom luisterden de anderen ook. Op het eind lachte hij. Toen vroeg hij iets aan de jongen. Het had er niets mee te maken. Ik stond erbij, maar daar was alles mee gezegd. De bel ging. Het speelkwartier was voorbij. Hij heeft niet lang in mijn klas gezeten. Hooguit een jaar, maar ik denk korter. Hij moest verhuizen omdat zijn vader een andere baan had. Ik heb hem nooit meer gezien. Ik weet niet meer hoe hij heet. Ik herinner me alleen zijn gezicht nog een beetje. En dat hij blond haar had. Al kan dat ook lichtbruin zijn geweest.

EN WEER

Je zit met opgetrokken knieën en gebogen hoofd op een stoel in het licht van een bureaulamp. Je vingers trillen. Je rookt. Een grote, brede, gezette man wil antwoord op een vraag die je niet hebt kunnen horen. Dit is een ondervraging. Na een lange stilte geef je antwoord.
'Nee'.
De man stormt weg, slaat onderweg al wat hij tegenkomt stuk en gooit tenslotte de voordeur achter zich dicht. Het geluid van de dichtgesmeten deur blijft zich te lang herhalen om nog iets te maken te hebben met wat er zojuist gebeurd is. Je denkt aan oorzaak en gevolg, bedenkt dat het zich herhalende geluid misschien een aankondiging is. Je wacht, maar er gebeurt niets. Je steekt een sigaret op. Je rookt, diep inhalerend, je ogen dicht. Als je je ogen opent is het donker. Je probeert de bureaulamp aan te klikken. Dat lukt niet. Je gaat op de bank liggen.
Als je wakker wordt is de lamp weer aan. Je hoort het geluid van een druppende kraan. Je ligt op je rug. Het plafond trekt je aandacht. Het is gedeeltelijk verkleurd. Je zet een bril op om het beter te zien. Je ziet stukjes van het plafond naar beneden vallen.
Je staat op, ontdekt zoekend naar een sigaret steeds meer afwijkingen in de kamer. Je steekt een gevonden sigaret op aan het vlammetje van de geiser boven de druppende kraan. Je draait de kraan dicht, loopt naar het raam, trekt de gordijnen open. In plaats van het raam is daar nu een aaneenschakeling van deuren. Onder de meest linkse deur komt een rode draad door. Je trekt aan de draad die eerst

meegeeft, maar dan blijft hangen. Je probeert de deur te begrijpen. De eerste keer dat je de deur zag leek het van hout, nee, beton, nee, je twijfelt aan je waarneming en de deur is nu van marmer.
Je doet de deur open.
Achter de deur bevindt zich een trap. Op de trap ligt rode draad die naar boven leidt, naar een andere deur. Je klimt de trap op. De deur beneden sluit zich achter je. Je loopt terug, probeert de deur weer open te krijgen, maar deze is nu op slot.
Je klimt weer de trap op. De deur boven staat op een kier en als je deze verder open duwt, kom je in een kamer die bijna identiek is aan de vorige kamer, maar de spullen die eerder stuk waren zijn verdwenen en alles is er grijs. Op de stoel waar jij eerder zat, zit nu de grote, brede, gezette man. Het licht van de bureaulamp schijnt op hem, maar zijn gezicht is niet te zien. Hij stelt de vraag die je eerder niet hoorde:
‘ Nu?’
De kraan drupt weer. Je zwijgt. De man herhaalt de vraag. Je antwoordt.
‘Misschien’.
De man slaat met de stoel tegen de muur tot zijn vingers bloeden en er een hoopje hout voor je voeten ligt. Dan stormt hij weg. De voordeur valt achter hem dicht. Hard. Er dwarrelen stukjes verf van het plafond naar beneden alsof het sneeuwt. Het plafond is nu geheel verkleurd en grote delen van de muren ook. Het geluid van de deur die dichtviel herhaalt zich. Weer. En weer.

Je loopt naar wat eerst de voordeur was: op slot. Het geluid van de druppende kraan en de deur die werd dichtgesmeten echoën terwijl je de gordijnen opentrekt en weer een lange rij met deuren treft. De meest rechtse deur staat nu op een kier. Onder die deur weer de rode draad. Je loopt naar de geiser met een sigaret. Het vlammetje in de geiser is uit. In het keukenkastje vind je lucifers. Je slaat de resterende spullen in de ruimte stuk, sleept alles naar het midden van de ruimte. Je maakt een hoop. Je steekt de hoop in brand. Je loopt weg van de oplaaiende vlammen naar de deur die op een kier stond, pakt de draad op, klimt de trap op, komt weer in een bijna identieke versie van de vorige kamer. De kamer is nu rood. En leeg. In het midden van de kamer staat weer de grote, brede, gezette man met een kluwen rode draad in zijn handen.

Ik zweer het je,
het is een water-
dicht plan:
we worden allemaal
architecten.
Vrijdag krijg je
je geld terug.

KUTGITAAR #3 WAS:

04	Joram Tornij
07	Dennis Gaens
08	Martijn Brugman
11	Sarah Bijlsma
12	Wout Waanders
13	Vincent Dams
15	Oscar Wyers
18	Marc van der Holst
19	Dennis Gaens
22	Hanneke Hendrix
25	Oscar Wyers
26	Johan Roos
27	Willem Claassen
30	I.S. Zwart
33	Dennis Gaens

Omslag: Babylijk

http://kutgitaar.wordpress.com
kutgitaar@gmail.com

Superspecial